

ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΥ ΔΙΑ ΤΟ ΡΩΣΣΙΚΟΝ ΠΟΙΜΝΙΟΝ

Αποφάσει τῆς Ἀγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου, Προεδρευομένης ὑπό τῆς Α.Θ.Μ. τοῦ Πατρός ἡμῶν καί Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου, τήν πρωίαν τοῦ Σαββάτου, 31^{ης} Μαΐου/ 13^{ης} Ἰουνίου 2020, εἰς θεῖαν Λειτουργίαν ἐπὶ τοῦ Φρικτοῦ Γολγοθᾶ, ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Μαδάβων κ. Ἀριστόβουλος, ἐχειροτόνησεν εἰς Πρεσβύτερον τόν διάκονον π. Ἀλέξανδρον Γιασέβιτς, ὑπηρετήσαντα ἄχρι τοῦδε εἰς τήν Ρωσόφωνον Κοινότητα τοῦ Πατριαρχείου εἰς Μπέρ Σέβα καί μέλλοντα ἀπό τοῦ νῦν νά ὑπηρετήσῃ καί πάλιν εἰς αὐτήν ὡς ἱερεύς.

Τόν χειροτονοούμενον προσεφώνησε διά λόγων Πατρικῶν ὁ Σεβασμιώτατος Μαδάβων ὡς ἔπεται:

“Εὐλαβέστατε Διάκονε Ἀλέξανδρε,

Σέ αὐτόν τόν Ἱερό Τόπο, τόν φρικτό Βράχο τοῦ Γολγοθᾶ συγκεντρωθήκαμε πρὶν ἀπὸ 2 χρόνια γιὰ νά συμμετάσχουμε στήν χειροτονία σου στὸν πρῶτο βαθμὸ τῆς Ἱερωσύνης καί νά γίνουμε μάρτυρες τῆς ἀλλοιώσεως τῆς “Δεξιᾶς τοῦ Ὑψίστου”. Στὸν ἴδιο Ἱερό Τόπο συγκεντρωθήκαμε καί πάλι σήμερα γιὰ νά χαροῦμε ὅλοι μαζί, νά συνεορτάσουμε τὴν ἔλευση τοῦ Παρακλήτου, τὴν ἐορτὴ τῆς Ἀγίας Πεντηκοστῆς καί ταυτόχρονα νά γίνουμε μάρτυρες τῆς προαγωγῆς σου στὸν δεύτερο βαθμὸ τῆς Ἱερωσύνης.

Πρὶν ἀπὸ δύο χρόνια εἰσηλθες στὸν Πανίερο Ναὸ τῆς Ἀναστάσεως ὡς ἀπλὸς προσκυνητὴς καί μετὰ τό πέρασ τῆς χειροτονίας ἐξῆλθες ὡς Ἄγγελος, διακονητὴς τῶν Ἱερῶν Μυστηρίων. Σήμερον ἀφίχθης εἰς τὸν Φρικτὸν Γολγοθᾶν ὡς Ἄγγελος καί ἐντός ὀλίγου, ἡ θεία Χάρις τοῦ Παναγίου καί Τελεταρχικοῦ Πνεύματος θά σέ καταστήσῃ “εἰς τὸν ἅγιον καί ὑπερμέγιστον βαθμὸν τῆς Ἱερωσύνης, εἰς τό ἐνδότερον τοῦ καταπετάσματος, εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἀγίων, ὅπου παρακύψαι οἱ Ἅγιοι Ἄγγελοι ἐπιθυμοῦσι, καί θεάσασθαι αὐτοπεῖ τό πρόσωπον τῆς ἁγίας Ἀναφορᾶς, καί ἀπολαῦσαι τῆς θείας καί ἱερᾶς Λειτουργίας”. Καί πάλι θά γίνουμε μάρτυρες ἐνός μοναδικοῦ θαύματος καί θά ἀναφωνήσουμε: “Αὕτη ἡ ἀλλοίωσις τῆς δεξιᾶς τοῦ Ὑψίστου”.

Ἡ χειροτονία σου δέν εἶναι μόνο δικό σου προσωπικὸ θέμα. Εἶναι ὑπόθεση ὅλης τῆς ἐνορίας, τὰ μέλη τῆς ὁποίας ἔχουν ἔλθει ἀπὸ τό νότιο Ἰσραήλ γιὰ νά σοῦ συμπαρασταθοῦν καί νά χαροῦν μαζί σου, διότι ἐπιτέλους ἀποκτοῦν τὸν δικό τους Ἱερέα, σέ μία περιοχὴ, στήν ὁποία μέχρι πρόσφατα οἱ χριστιανοὶ εἶχαν συνηθίσει νά γεννιοῦνται καί νά μεγαλώνουν χωρὶς νά μποροῦν νά βαπτισθοῦν, νά ἐορτάζουν τίς ἐορτές τῆς Ἐκκλησίας μόνοι τους χωρὶς τὴν χαρὰ τῆς Ἐκκλησίας καί ἐν τέλει νά πεθαίνουν μόνοι καί νά θάβουν τοὺς νεκροὺς τους χωρὶς καμμία τελετή.

Μέ τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ ζοῦμε ἱστορικές στιγμές γιὰ τὴν Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων. Μετὰ ἀπὸ 70 ἔτη ἀπόλυτης σιωπῆς ἡ Ἱερὴ πόλη τοῦ Πατριάρχου Ἀβραάμ, μέ τό περίφημο πηγάδι τῆς συνθήκης του μέ τὸν Ἀβιμέλεχ, ἀποκτάει καί πάλι λειτουργικὴ ζωὴ. Ἀπὸ τό 1948, μέ τὴν ἐκκένωση τῆς περιοχῆς ἐξαιτίας τοῦ Ἀραβο-Ἰσραηλικοῦ πολέμου, ἔπαψε νά τελεῖται ἡ θεία Λειτουργία στήν Μπέρ Σέβα.

Τό μόνο σημάδι, τό όποίο έδειχνε τήν ύπαρξη παλαιᾶς χριστιανικῆς κοινότητος στήν πόλη ἦταν τό έγκαταλελειμένο κοιμητήριο στό κέντρο τῆς Παλαιᾶς Πόλεως.

Οἱ νεκροί περίμεναν επί δεκαετίες νά ἀκούσουν τόν ἥχο ενός θυμιατοῦ, καί νά δοῦν ἕνα Ἱερέα γιά τήν τέλεση ἔστω καί ενός ἀπλοῦ μνημοσύνου. Οἱ παλιοί τάφοι ἔμοιαζαν μέ σπόρους, οἱ όποιοι φυτεύθηκαν στή γῆ καί περίμεναν τήν κατάλληλη ἐποχή γιά νά βγάλουν καί πάλι ρίζες καί νά δώσουν καρπό. Αὕτή ἡ ἐποχή ἦρθε μέ τήν πτώση τοῦ Κομμουνισμοῦ καί τό ἀνοιγμα τῶν συνόρων τῆς πρώην Σοβιετικῆς Ἑνώσεως. Τό Ἰσραήλ γέμισε μέ τούς παλινοστοῦντες Ἰσραηλίτες, οἱ όποιοι ἐξαπλώθηκαν σέ ὅλη τήν ἐπικράτεια.

Ὅμως μία μερίδα αὐτῶν τῶν Ἰσραηλιτῶν, εἶχε ἕνα χαρακτηριστικό γνώρισμα. Ἐκτός ἀπό τήν Ἰσραηλινή ταυτότητα, ἔφερε μαζί της καί τήν χριστιανική πίστη, τήν ὀρθόδοξη παράδοση, τίς εἰκόνες, τό θυμίαμα, τήν νηστεία, τήν προσευχή. Οἱ χριστιανοί ἔγιναν τό ἀλάτι τῆς τοπικῆς κοινωνίας. Τήρησαν στό ἔπακρο τίς ὑποχρεώσεις τους ἀπέναντι στήν πολιτεία. Ἀπέδωσαν “τά τοῦ Καίσαρος τῷ Καίσαρι”. Ἔμενε τώρα νά ἀποδώσουν “τά τοῦ θεοῦ τῷ θεῷ”.

Ἡ ἐπιθυμία τους ἦταν νά εἰσέλθῃ Ἱερέας στό σπίτι τους, νά τούς ἀγιάσῃ, νά τούς φωτίσῃ καί νά τούς βοηθήσῃ νά κρατήσουν ἄσβεστη τήν φλόγα τῆς Πίστεως. Αὕτή ἡ ἐπιθυμία τους ἐκπληρώθηκε τό 2008, κατά τήν ἑορτή τοῦ Ἀγίου Σπυρίδωνος, ὅταν μέ θαυμαστό τρόπο ὁ θεός ὁδήγησε τά βήματά μου στήν ἔρημο τοῦ Νέγκεβ γιά τήν τέλεση τοῦ πρώτου μνημοσύνου καί γνώρισα τούς πρώτους χριστιανούς μέ τή βοήθεια τῆς εὐλαβεστάτης προσκυνήτριας Νίνας, τό ὄνομα τῆς ὁποίας μοῦ θύμιζε τήν ἀδελφή τοῦ ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου, ἁγία Ἰσαπόστολο Νίνα, ἡ ὁποία τόν 4ο αἰῶνα ἔσπειρε τό Ἱερό Εὐαγγέλιο στά ἀφιλόξενα τότε χῶματα τῆς Γεωργίας.

Ἀκολούθησαν πολλές ἐπισκέψεις, κατά τίς ὁποῖες διαπίστωσα ἰδίους ὅμμασι τό μέγεθος τῆς πίστεως, τήν ἀπλότητα καί τήν ἀγάπη τῶν ὀρφανῶν χριστιανῶν τοῦ Νότου. Χαιρόμουν κάθε φορά πού ὁ δρόμος μέ ἔφερνε κοντά τους. Μέ τό πέρασμα τῶν ἐτῶν ὅμως κατάλαβα ὅτι ὁ θερισμός εἶναι πολὺς ἐνῶ οἱ ἐργάτες λίγοι. Εἶχε ἀρχίσει νά μέ καταβάλλει ἡ κούραση ἐξαιτίας τῆς μεγάλης ἀποστάσεως ἀπό τά Ἱεροσόλυμα ἡ μεγάλη ἀπόσταση καί μέ στενοχωροῦσε ἡ ἀδυναμία μου νά βρίσκομαι διαρκῶς ἀνάμεσα στοὺς χριστιανούς τῆς Μπέρ Σέβα.

Τότε μοῦ δημιουργήθηκε μία νέα ἐπιθυμία. Νά βρεθεῖ ὁ κατάλληλος Ἱερέας, ὁ ὁποῖος θά κατάγεται καί θά ζεῖ στήν Μπέρ Σέβα, οὕτως ὥστε νά μπορεῖ νά καλύψει ἅμεσα τίς λειτουργικές ἀνάγκες τῶν χριστιανῶν καί νά εἶναι πάντοτε παρών, ὅποτε τό ἀπαιτεῖ ἡ ἐνορία.

Ὅταν ἀναφερόμαστε στήν ἐνορία τῆς Μπέρ Σέβα, δέν ἐννοοῦμε ἀπλῶς τήν ἐνορία μίας συνοικίας. Ἡ περιοχή τήν ὁποία καλοῦμαστε νά διακονήσουμε ἀρχίζει ἀνατολικά ἀπό τίς πηγές τοῦ Ἄϊν Γκέντι στά παράλια τῆς Νεκρᾶς θάλασσας γιά νά φτάσει δυτικά ἕως τήν παραλιακή Ἀσκάλωνα καί νά καταλήξῃ ἕως τό νοτιότερο ἄκρο τήν πόλη τοῦ Ἐϊλάτ ἔχοντας ὡς κέντρο τήν πρωτεύουσα τῆς ἐρήμου τήν Μπέρ Σέβα καλύπτοντας κατ’ αὐτό τόν τρόπο μία ἔκταση, ἡ ὁποία ξεπερνάει τά 12.000 τετραγωνικά χιλιόμετρα. Συνεπῶς ἡ παρουσία τοῦ ἐντοπίου Ἱερέα ἦταν ἀπολύτως ἀπαραίτητη γιά τήν σωστή ἐπιτέλεση τοῦ ποιμαντικοῦ ἔργου σέ μία τόσο μεγάλη καί εὐαίσθητη περιοχή.

Ἡ ἐπιλογή στό πρόσωπό σου δέν ἦταν τυχαία. Ἐμφανίστηκες στήν πρώτη θεία

Λειτουργία στη Μπέρ Σέβα και από τότε ξδινες καθημερινά τό παρόν. Ἡ χειροτονία σου σέ διάκονο συνέπεσε μέ τή δική μου προσωρινή ἀπομάκρυνση, εὐτυχῶς ὄχι γιά μεγάλο χρονικό διάστημα. Μέ τή δική σου βοήθεια καταφέραμε νά βροῦμε τόν νέο τόπο γιά νά στεγάσουμε τόν προσωρινό εὐκτήριο οἶκο μέχρις ὅτου μᾶς ἀξιώσει ὁ θεός νά κτίσουμε τόν δικό μας Ἱερό Ναό ἀφιερωμένο στόν Πατριάρχη Ἀβραάμ, τόν ἅγιο Πατριάρχη Σωφρόνιο καί τούς Ἀγίους Μάρτυρες Μακκαβαίους.

Ἀπό τώρα καί στό ἐξῆς οἱ εὐθύνες σου αὐξάνονται. Ὁ κόπος θά εἶναι μέγας. Θά πρέπει νά καλλιεργήσεις προπαντῶς τήν ὑπομονή στούς πειρασμούς. Ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης μας, ἡ Ἀγία καί Ἱερά Σύνοδος καί ὅλοι οἱ Πατέρες τῆς Ἀγιοταφίτικῆς Ἀδελφότητος σέ δέχθηκαν στούς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων καί θά σέ στηρίξουν στό ἔργο σου. Ἡ σύζυγός σου, ἡ ὁποία σέ στηρίξε μέ τήν ἀγάπη της, θά σταθεῖ καί πάλι δίπλα σου. Ἡ ἀγαπητή σου κόρη Μαρία, ἡ ὁποία ἔταξε τόν ἑαυτό της στήν θεραπεία τῶν ἀσθενῶν μέ τήν ἱατρική, χαίρεται καί καμαρώνει τόν πατέρα της. Ὁ μικρός σου γιός Παῦλος, στέκεται στή σκιά σου καί περιμένει νά τόν διδάξεις ἀπό τήν ἐμπειρία σου στήν Ἐκκλησία. Ὅλοι θά σταθοῦμε δίπλα σου καί θά σέ ἐνισχύσουμε στή νέα σου διακονία.

Ἀπευθύνουμε δέηση στό Πανάγιο Πνεῦμα, νά σέ φωτίζει, νά σέ ἐνδυναμώνει καί νά σέ σκεπάζει ἀπό τούς πειρασμούς. Καί τώρα ἄφησε τόν ἑαυτό σου στό θέλημα τοῦ Θεοῦ καί δέξου τό θεῖο δῶρο τῆς Ἱερωσύνης, γιά νά ἀγιάζεις τούς ἄλλους καί νά ἀγιάζεσαι καί ἐσύ προσωπικά”.

Ὁ π. Ἀλέξανδρος ἀντεφώνησεν ὡς ἔπεται:

“Σεβασμιώτατε, ἀγαπητοί πατέρες, ἀδελφοί καί ἀδελφές ἐν Χριστῷ!

Σέ αὐτήν τήν χαρμόσυνη καί σημαντική γιά ἐμένα ἡμέρα, εὐρισκόμενος στόν Ἱερό τόπο τοῦ Βράχου τοῦ Γολγοθᾶ, ὅπου στήθηκε ὁ Σταυρός τοῦ Κυρίου ἡμῶν καί Σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ, θά ἤθελα νά εὐχαριστήσω τόν Μακαριώτατο Πατέρα καί Πατριάρχη μας κ.κ. Θεόφιλο Γ’, τήν Ἀγία καί Ἱερά Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων καί εἰδικά ἐσᾶς Σεβασμιώτατε Ἀριστόβουλε, γιά τήν ἐμπιστοσύνη πού δείξατε σέ ἐμένα.

Ὁ Κύριος μέ ἔφερε στήν πόλη τῆς Be’er Sheva, ὅταν ἐσεῖς Σεβασμιώτατε Ἀριστόβουλε ἀρχίσατε νά τελεῖτε τακτικά τή θεία Λειτουργία ἐκεῖ σέ μία μικρή ρωσόφωνη κοινότητα, ἡ ὁποία βρισκόταν στήν ἰδιαίτερη πατρίδα τοῦ Πατριάρχου Ἀβραάμ. Μετά ἀπό πολλά χρόνια ἀκούστηκε ἐκεῖ ξανά ἡ Ἱερά ψαλμωδία καί ἄρχισε νά τελεῖται ἡ θεία Λειτουργία. Ἐκείνη τή στιγμή ἔνιωσα ἀμέσως μία ἔντονη ἐπιθυμία νά ἐργαστῶ σκληρά γιά τήν Ἐκκλησία. Αὐτό νιώθω καί τώρα. Μπροστά μου ὑπάρχει ἕνα μεγάλο πεδίο γιά δράση, ἐπειδή ἡ κοινότητα ἀναπτύσσεται, καί πολλοί Ρῶσοι χριστιανοί ζοῦν στήν Be’er Sheva καί σέ ἄλλες πόλεις τοῦ νότου.

Θέλω ἐπίσης νά εὐχαριστήσω τόν Ἱερέα μας, τόν πατέρα Igor, μέ τόν ὁποῖο εἶχα τήν εὐκαιρία νά ὑπηρετήσω ὡς διάκονος γιά σχεδόν δύο χρόνια. Θέλω νά εὐχαριστήσω τήν σύζυγό μου, πρεσβυτέρα Ξένια, ἡ ὁποία μέ βοηθᾷ καί μέ ὑποστηρίζει. Θέλω ἐπίσης νά εὐχαριστήσω ὅλη τήν κοινότητά μας καί εἰδικά ὅσους ἔχουν ἔρθει σήμερα στή χειροτονία μου. Εὐχαριστῶ τόν θεό καί ζητῶ τίς προσευχές σας!”.

Μετά τοῦτο ὁ Σεβασμιώτατος ἐπέθεσε αὐτῷ τάς χειῖρας καί ἐπεκαλέσθη ἐπ’ αὐτόν

τήν θείαν Χάριν, τήν πάντοτε τά ασθενῇ θεραπεύουσαν καί τά ἐλλείποντα ἀναπληροῦσαν.

Τόν χειροτονηθέντα ἐπευφήμησαν διά τοῦ «ἄξιος» οἱ συμπροσευχόμενοι Ἀγιοταφῖται Πατέρες, ἡ σύζυγος καί οἱ συγγενεῖς αὐτοῦ καί μέλη τῆς Κοινότητος Μπερ Σέβα, ἐλθόντες ἵνα τιμήσωσιν αὐτόν.

Μετά τήν χειροτονίαν ἡ Ἀρχιερατική Συνοδεία μετά τοῦ χειροτονηθέντος ὑπέβαλε τά σέβη αὐτῆς καί ἐξέφρασε τάς εὐχαριστίας αὐτῆς πρὸς τόν Μακαριώτατον.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας